

วังหลังที่สามสิบเก้า

ไล่ศึก

วังหลังเป็นสถานที่ที่กลิ่นกษัตริย์สาวมากมาย ทว่าภายในวังหลังนั้นมี หงส์ผู้เป็นใหญ่สถิตอยู่หนึ่งนาง ‘หย่วนฟางทรง’ หงส์สาวผู้มาจากเผ่าพสุธา ครั้งเข้ามาพระนางเป็นเพียงสนมชั้นห้าไฉเหริน¹ ใต้เท้าขึ้นมามีอย่างยากลำบาก ใช้เล่ห์เหลี่ยมกลโกงอย่างไม่เลือกวิธีการ ผ่านไปหลายปีในที่สุดพระนางก็ ทรงพระครรภ์มังกร ตอนนั้นพระนางเป็นสนมชั้นสองเจาอี่² แล้ว แต่ก่อนจะมาถึงจุดนี้ พระนางแทบบุตรไปถึงสองครั้ง...

หย่วนฟางทรงมิได้มีชีวิตที่ดีตามตำแหน่งที่สูงขึ้น อันว่ายิ่งสูงมักจะยิ่ง หนาว และความหนาวนั้นก็นำพาอันตรายมาสู่พระนางและก๊อมนั่นในครมภ์ หลายครั้งที่ถูกลอบปองร้าย หลายครั้งที่เกือบเอาชีวิตไม่รอดสาหัสเสียนตาย หากมิใช่ว่าพระสวามีโปรดปรานและยังมีบุตรในครมภ์ พระนางก็เรียกได้ว่า ไร้จิตใจไปเสียแล้ว สตรีในวังหลังไม่จำเป็นต้องฝึกยุทธ์ แต่พระนางมีอาจ หยุดฝึกได้สักวัน

กล่าวถึงพระสวามีของพระนาง ฮ่องเต้แห่งแคว้นชิงหลง อวีเหวิน

¹ ไฉเหริน แปลว่า ผู้ฉลาดปราดเปรื่อง ชั้น 5 ชั้นเอก ตำแหน่งเริ่มต้นของสตรีผู้ได้รับ คัดเลือกเป็นพระสนม

² เจาอี่ แปลว่า ผู้งามเลิศยิ่ง ตำแหน่งในจิวผิน ชั้น 2 ชั้นเอก มีทั้งหมด 9 ตำแหน่ง โดย กำหนดตำแหน่งละ 1 คน

เทียนหลง พระองค์เป็นบุรุษสูงส่ง มากด้วยบุญบารมี รูปโฉมงดงามราวเทพเซียนจุติมา เบี่ยมลั่นด้วยเสน่ห์และมากด้วยปัญญา ไม่แปลกที่พระนางจะหลงรักพระสวามีอย่างหมดหัวใจ

ทว่าห้องเต็มมีอามะหนึ่งภรรยา และหัวใจของพระองค์ก็ไม่เคยเปิดรับสตรีใด พระนางเข้าใจดี ขอแค่พระสวามียังติดกับตน สิ่งใดล้วนมีอามะลั่นคลอนใจพระนางให้หวั่นไหวได้ ยกเว้นก็แต่สตรีผู้หนึ่งที่ถูกแต่งตั้งในเวลาใกล้เคียงกัน สนมชั้นสองชีวิต³ สตรีผู้นี้ไม่กี่ปีก็ได้ขึ้นเป็นถึงสนมชั้นหนึ่งก๊วยเพย⁴ ให้กำเนิดโอรสพระนามว่าอวีเหวินเสวียหมิง หลังพระนางเพียงปีกว่า

ตอนแรกยังตีความในแง่ดี พระสวามีเพียงตั้งสนมไม่สำคัญขึ้นมาเทียบเท่าเพื่อปกป้องพระนางที่ทรงพระครรภ์ ไหนเลยภายหลังถึงมารู้ว่ารักใคร่อย่างแท้จริง จนพระนางคลอดโอรสที่พลังยุทธ์ไม่ใช่ชั่ว จับพลังได้ถึงระดับสองทั้งที่ยังไม่ลืมตา เป็นที่กล่าวขวัญเล่าลือถึงความเยี่ยมยุทธ์ ขุนนางหลายฝ่ายให้การส่งเสริม โดยมีเผ่าพสุธาคอยหนุนหลัง

เผ่าพสุธาตั้งอยู่บนผาเทวะ กินพื้นที่ส่วนหนึ่งทางทิศบูรพาของแคว้นชิงหลงซึ่งเต็มไปด้วยเหมืองแร่ทองคำ ตำแหน่งของเขาจึงได้มาอย่างง่ายดายที่สำคัญ โอรสที่พระนางปกป้องด้วยชีวิต เหยียบย่างคพของสนมในวังหลังมาไม่รู้เท่าไร สุดท้ายแล้วอวีเหวินหยางจวินของพระนางก็ได้รับการยอมรับ และแต่งตั้งเป็นองคัรชทายาทท่ามกลางความเห็นชอบจากทุกคน

ยามนี้โอรสเพียงหนึ่งเดียวของพระนางสร้างเรื่องน่าปวดหัว หมายจุดคว่ำบุตรลำดับสี่จวนแม่ทัพนามชื่อหมา่วซี ซ้ำยังไม่ประสบความสำเร็จสูญเสียบุตรชายคนรองจวนแม่ทัพนามชื่อหมา่เนี่ยเฉิง ซึ่งเป็นผู้จงรักภักดีไป

³ ชีวิต แปลว่า ผู้มีรูปโฉมวิจิตร ตำแหน่งในจิวผิน ชั้น 2 ชั้นเอก มีทั้งหมด 9 ตำแหน่ง โดยกำหนดตำแหน่งละ 1 คน

⁴ ก๊วยเพย แปลว่า ผู้สูงศักดิ์ล้ำค่า ตำแหน่งใน 4 พระชายา หรือที่เรียกว่าชื่อฟูเหริน สนมชั้น 1 ชั้นเอก มีทั้งหมด 4 ตำแหน่ง โดยกำหนดตำแหน่งละ 1 คน ก๊วยเพยเป็นตำแหน่งพระชายาลำดับที่ 1 ในองค์จักรพรรดิ มีศักดิ์สูงสุดในทั้งหมด 4 ตำแหน่ง

อีกหนึ่งคน ไม่ทราบว่าสตรีที่เคยถูกอ่องแปดถอนหมั้นมีสิ่งใดน่าปรารถนา หน้าตาดงมาไม่มันับเป็นอย่างไร พลังสองสายหรือก็กรรมดาเกินกว่าจะใส่ใจ ไรซึ่งความเป็นกุลสตรี แม้จะเพียบพร้อมทว่าไม่อ่อนหวาน นำพิศวาส ที่ตรงไหน พระนางให้ข้องใจยิ่งนัก แม้กระทั่งพระสวามียังรักและเอ็นดู จนออกนอกหน้า

“เจ้าทำเช่นนี้ต้องการจะให้แม่อกแตกตายหรืออย่างไร!” หยวนฟางทรง ตวาดโอรสที่นั่งสงบเสงี่ยมอยู่ด้านข้าง

อวีเหวินหยางจวินถอนหายใจเฮือกใหญ่ ใบหน้าหล่อเหลาทรงภูมิ ปรากฏร่องรอยเหนื่อยล้า หัวคิ้วขมวดมุ่นอย่างเป็นกังวลไม่ต่างกับพระมารดา “ลูกต้องไ้แต่งงานมาพะยะคะเสด็จแม่ หากน้องสี่ไ้แต่งงานไป มิกลายเป็นพยัคฆ์ ติดปีกหรือทหรือ ทั้งคู่ต่างก็มีพลังสองสาย ทั้งคู่ต่างก็ส่งเสริมเกื้อกูลกัน ข้า ชื่อเสี่ยวเจี๋ย⁵ ยังเหมาะสมที่จะเป็นฐานอำนาจให้แก่ลูก...”

เผียะ!

หยวนสองเฮาสะบัดมือคราหนึ่ง โดยไม่ต้องให้โอรสที่เฝ้าถนอมได้ กล่าวจบ “ไร้หัวคิด! เจ้าคิดว่าไซ่หวาง⁶ จะนิ่งเฉยอย่างที่ผ่านมาหรือ”

อวีเหวินหยางจวินยกมือขึ้น ใช้นิ้วโป้งชี้ตลโหิตที่มุมปาก บนแก้มสาก ขึ้นรอยแดงอย่างเห็นได้ชัด “แค่สตรีนางเดียว น้องสี่หรือจะกล้า...”

“หุบปาก!” หยวนสองเฮาตวาดด้วยโทสะ พลังยุทธ์สีดำแผ่คลุมไป ทัวห้อง ก่อนจะตวัดสายตาเขือดเดือนระคนด้วยความผิดหวัง “เจ้าว่าไซ่หวาง ไม่กล้า แม้กระทั่งเจ้าเองยังกล้าจุดคร่านาง ไซ่หวางที่เป็นคู่หมั้นคงไม่นิ่งดูตาย อย่างที่ผ่านมาก็แล้ว ไหนจะท่านแม่ทัพชื่อหมาสี่ซุยอีกเล่า ทำไมเจ้าถึงไ้ การไ้ไตร่ตรองไ้ได้ถึงเพียงนี้!”

แต่ก่อนที่จะมีการโต้ตอบระหว่างสองแม่ลูก เสียงนางข้าหลวงภายนอก

⁵ ชื่อเสี่ยวเจี๋ย หมายถึง คุณหนูสี่

⁶ หวาง คือคำเรียกองค์ชายหรืออ่อง

ก็รายงานเข้ามา “หวงโฮ่ว⁷ เหนียงเหนียง⁸ เชี้ยกงกงกลับมาแล้วพะคะ”
“ให้เข้ามา”

ชั้นที่รูปร่างสูงโปร่ง กิริยาไม่ต่างจากชายชาติตรีเดินเข้ามา ก่อนจะทำ
ความเคารพเต็มพิธีการแก่พระมารดาแห่งแผ่นดินและโอรสสวรรค์องค์ต่อไป

“ถวายบังคมหวงโฮ่ว ถวายบังคมไ้จื่อ⁹ ขอพระองค์ทรงพระเจริญ
พันปี พันๆ ปีจะมะคะ”

แม้เสียงจะแหลมเล็ก ทว่าท่วงท่าองอาจเยี่ยงเอกบุรุษ อวีเหวิน
หยางจวินมองชั้นที่คนสนิทของพระมารดาอย่างไม่ชอบใจนัก ด้วยหน้าตา
ที่หล่อเหลาชวนให้นางกำนัลน้อยใหญ่หลงใหล หรืออากัปกิริยาที่ยังคงความ
เป็นชาย มองอย่างไรก็ให้ชั้ตตาเสียเหลือเกิน

“ลุกขึ้นเถิดอาเฟิง” หยวนฟางทรงเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนลง

เชี้ยเฟิงลุกขึ้นขยับจากตรงกลางไปยืนด้านข้าง ก่อนจะรายงานเสียง
อ่อนนุ่่ม “ทูลหวงโฮ่ว หนูฉาย¹⁰ มีข่าวดีจะมะคะ”

ใจที่แห่งเหือดราวกับมีน้ำทิพย์มาซโลม สำหรับเชี้ยเฟิงแล้ว หยวนฟาง-
ทรงให้ความไวใจยิ่งกว่าใคร เป็นชั้นที่คู่กายตั้งแต่พระนางเป็นสนมชั้นห้า
ไฉเหริน ช่วยเหลือกันมาไม่น้อย ผ่านความตายร่วมกันมาก็ไม่น้อย เมื่อได้ยิน
คำว่าข่าวดีจากปากคนสนิท ความตึงเครียดทั้งหลายก็ดูจะเบาบางลงไป

เชี้ยเฟิงไม่ประวิงเวลา รีบรายงานเรื่องที่ทราบมาด้วยน้ำเสียงเจือ
ความดีใจ “หนูฉายพบดาบตัดอักษระแล้วจะมะคะ”

ดวงตาสองคู่เบิกกว้าง หยวนสองเฮ่าไม่รักษาภิรยา ลูกพรวดพราด
เดินมายืนตรงหน้าชั้นที่คนสนิท พระนางจ้องอีกฝ่ายอย่างเอาเป็นเอาตายด้วย
ความตื่นเต้น ส่วนอวีเหวินหยางจวินก็แทบหนึ่งไม่ติด หากตนได้ครอบครอง

⁷ หวงโฮ่ว หมายถึง สองเฮ่า

⁸ เหนียงเหนียง คือคำเรียกของเฮ่าหรือพระสนม

⁹ ไ้จื่อ หมายถึง องค์รัชทายาท

¹⁰ หนูฉาย หมายถึง คำแทนตัวของบ่าวชายหรือชั้นที่ในวัง

ดาบตัดดอกชระ การจะเป็นใหญ่ในใต้หล้าก็ไม่ใช่เรื่องพ้อฝัน

เซี่ยเฟิงเผยรอยยิ้ม เป็นรอยยิ้มที่คร่ำหวัดใจสตรีน้อยใหญ่ แต่มีใช้สำหรับหยวนฟางทรง เขาค้อมศีรษะลงเล็กน้อยเพราะมีอาการท้อสยตาเป็นประกายของสองเขาได้ “เป็นชื่อเสี่ยวเจี๋ยจวนแม่ทัพที่ครอบครองอยู่จะมะคะ หนูหายเห็นนางใช้ดาบตัดดอกชระต่อสู้กับชื่อหมาเหี้ยเจิง”

“จริงรี!” สองแม่ลูกกล่าวออกมาพร้อมกัน อวีเหวินหยางจวินผุดลุกขึ้นเดินไปเดินมา

“จะมะคะ เหนียงเหนียง ไท่จื่อ”

“ประเสริฐนัก ช่างเป็นหญิงสาวที่มากไปด้วยเรื่องราวให้ค้นหา นี่มิใช่ว่าเป็นนางที่รักษาโศวหวางจนหายหรือ” หยวนสองเขากลับไปนั่งที่เดิม ยกถ้วยชาขึ้นดื่มอย่างไม่รีบร้อน ในใจยิ่งทวีความเกลียดชังชื่อหมาเร็วชี่ ช่างเป็นสตรีที่เต็มไปด้วยความลับและซับซ้อนเกินจะสืบหา

“ยังมีอีกเรื่องจะมะคะ”

“ว่ามา” หยวนฟางทรงวางถ้วยชาลง ประสานมือไว้ที่ตักกรอพงชาวดี

“ที่จริงแล้ว...โศวหวางป่วย อาการไม่สู้ดีจะมะคะ”

“เจ้าแฉใจรี!” อวีเหวินหยางจวินไม่อาจระงับความยินดีได้ ถามตัดหน้าพระมารดาอย่างไม่รักษามารยาท

“หลังจากประกาศสมรสพระราชทานจบ โศวหวางก็กลับไปวังหมอกมรกต อาการป่วยที่ไม่เคยปรากฏกลับทำให้โศวหวางกระอักเลือดคำใหญ่ ได้คุณชายรองสกุลจึงมารักษาอาการถึงทุเลา ทั้งพ่อบ้านเงินและองครักษ์หย่งเซินต่างก็ร้อนใจ นี่คงมิใช่เรื่องหลอกลวงแน่จะมะคะ”

หลังจากที่ฟังเซี่ยเฟิงรายงานจบ สองแม่ลูกที่กำลังใจเหลือเพียงหยิบมือก็กลับมาอีกเหิม หากขาดอวีเหวินเสวี่ยหมิงสักคน การจะช่วงชิงดาบตัดดอกชระหรือบัลลังก์ก็ไม่ใช่เรื่องยากอีกต่อไป

“มิน่าเล่า หวงซ่าง¹¹ ถึงได้พระราชทานราชทินนามว่า ‘โศว’ ให้แก่หมิงเออร์ ที่แท้ ‘โศว’ ก็มีความหมายแอบแฝง โศวที่หมายถึงอายุยืน” ตอน

อวยยศอ่องให้เสวียหมิง พระนางยังแปลกใจว่าเหตุใดถึงได้ราชทินนามนี้ ทว่า ยามนี้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้งแล้ว

รอยยิ้มที่ยิ่งกว่าชั่วร้ายผุดขึ้นบนริมฝีปากอวีเหวินหยางจวิน ทุกคน ต่างก็เจียบังนเพราะมีบางอย่างให้ขบคิด จนกระทั่งหยวนฟางทรงถามไอรส ของตน

“จวินเออร์ เช่นนี้แล้วระหว่างดาบตัดอักษรกับชื่อเสวียเจีย เจ้าจะเลือก อย่างไร อันอาจเหนือใต้หล้าหรือสตรีที่พึงใจ ตอบคำถามแม่ได้หรือไม่”

รอยยิ้มบนใบหน้าของอวีเหวินหยางจวินหายไป ตอบได้โดยไม่ต้องคิด ให้ปวดศีรษะ “เป็นคำถามที่ง่ายตายยิ่ง ลูกเลือกดาบตัดอักษรพะยะคะ แม่จะ เสียตายชื่อเสวียเจีย แต่ถ้าผู้ครอบครองดาบไม่ตกตาย ดาบจะเป็นของลูกโดย ขอบธรรมได้อย่างไร เสด็จแม่ว่าจริงหรือไม่”

หยวนฟางทรงพยักหน้าด้วยความพึงพอใจ ก่อนจะถามขึ้นที่คนสนิท “อาเฟิง ตอนนั้นท่านแม่ทัพชื่อหมาชือฮุยกับชื่อเสวียเจียทำสิ่งใดอยู่”

เซี่ยเฟิงตอบอย่างพินอบพิเทา “ท่านแม่ทัพพาชื่อเสวียเจียไปเที่ยวเล่น ยังค่ายฝึกทหารในเมืองหลวงจะมะคะ”

อวีเหวินหยางจวินขมวดคิ้วที่มุ่นอยู่แล้วให้ยิ่งขมวดแน่นขึ้น “ท่านแม่ทัพ ไม่มีความเคลื่อนไหวแปลกประหลาดหรือ แล้วน้องสี่เล่า ได้เตรียมการจะ ตลบหลังกลับหรือไม่”

เซี่ยเฟิงก้มต่ำยิ่งกว่าเดิมขณะตอบ “ทางด้านท่านแม่ทัพหลังจากอนุญาต ให้ไพร่หลวงสำเร็จโทษชื่อหมาเนี่ยเจิงแล้ว ก็ดูเหมือนจะไม่ตั้งใจเอาความอีก ส่วนไพร่หลวงหลังจากรักษาอาการบาดเจ็บภายในจนหายเป็นปกติ ก็ยุ่งวุ่นวาย กับงานแต่งในอีกหนึ่งเดือนข้างหน้า เห็นว่าท่านแม่ทัพพยกความยุ่งยากทั้งหมด ให้ไพร่หลวงจัดการ ส่วนตัวเองก็พาชื่อเสวียเจียไปเที่ยวรอบเมืองหลวง จะมะคะ”

¹¹ หวงซาง คือคำเรียกฮ่องเต้

คำรายงานนี้เหมือนไม่มีอะไรผิดปกติ แต่สองแม่ลูกย่อมรู้ว่าภายใต้
คลื่นลมสงบจะต้องเกิดพายุแน่

“อาเฟิง เจ้ารีบไปรายงานทั้งสองเรื่องนี้ให้ผู้นำเผ่าพสุธาทราบ” หยวน-
ฟางทรงหมายถึงเรื่องดาบตัดอักษรและอาการป่วยของเสวี่ยหมิง

“หนูฉายทูลลาจะมะคะ” เซี่ยเฟิงรับคำและรีบจากไปโดยเร็ว ราวกับ
ไม่เคยมีตัวตนอยู่ตรงนั้นมาก่อน

ลมหมันต์พัดปลิวพาความหนาวเย็นผ่านสี่ร่างที่เดินไปตามทาง ฝ่าย
สตรีที่ยังเป็นแค่หญิงสาววัยสิบห้าหนาว กอดแขนบุรุษวัยกลางคนซึ่ง
เป็นบิดาของเธอ ใบหน้างดงามไร้การแต่งแต้มสีล้นประดับด้วยรอยยิ้ม
เบี่ยมสุขตลอดเวลา เรือนผมสีน้ำตาลยาวถูกถักเป็นเปียเล็กทั่วศีรษะ ก่อนจะ
มัดรวบไว้ด้านหลัง ปากจิ้มลิ้มสีแดงสดราวบุปผาสีชาติขยับสนทนาเรื่องที่
ค้างคาอยู่นานแล้ว

“ท่านพ่อว่าสิ่งที่ข้าคาดการณ์จะเป็นไปได้สักแค่ไหน”

ทหารยามตามรายทางพากันประสานมือทำความเคารพ ผู้เป็นแม่ทัพ
ใหญ่แคว้นชิงหลงพยักหน้าให้เล็กน้อยขณะพาลูกสาวเดินผ่านเข้าไปยังด้านใน
สาวใช้ทั้งสองที่คนหนึ่งอุ้มพิน อีกคนหนึ่งอุ้มสุนัขสีขาวค้อมศีรษะลงต่ำ เร่ง
ฝีเท้าตามผู้เป็นนายทั้งสองเพื่อไม่ให้คลาดกัน

“เป็นไปได้มาก แม้จะขาดเบาะแสให้สืบสาวต่อ แต่ก็พอจะทราบชัดแล้ว
ว่าเป็นไต่จื่ออยู่เบื้องหลัง” ชื่อหมาชีฮุยตอบเสียงเข้ม เรื่องที่เคยสนทนากับ
บุตรสาวในป่าอสูรแดนเหนือยังไม่คลี่คลายว่าเป็นผู้ใดบงการ ทว่าเพราะ
เหตุการณ์ต่างๆ และความเคลื่อนไหวของขุนนางในราชสำนักรวมทั้งองค์
รัชทายาท ก็พอจะตีความได้ว่าเรื่องราวจะเป็นไปในทิศทางไหน

“แต่ว่า...ถ้าพวกเราจับคนของไต่จื่อที่คอยสังการไม่ได้ ก็ไม่อาจสาว
ไปถึงไต่จื่ออยู่ดี” รั่วซิบันเพิ่มพ้ำ ขณะที่ดวงตาก็กวาดมองค่ายทหารไปด้วย
เธอเห็นธงสัญลักษณ์ประจำแคว้นชิงหลงคือรูปมังกรวาดเส้นสีทองบนพื้นผ้า

สีแดงปักอยู่ตรงประตูทางเข้า ค่ายทหารนี้ตั้งอยู่ในเมืองหลวง ที่นี้ใช้สำหรับฝึกทหารลับแต่ละหน่วย หน่วยพยัคฆ์ที่เจ็ดคือหน่วยที่บิดาเธอมีอำนาจสั่งการ ซึ่งมีนายกองจางหยงเป็นหัวหน้า

“เรื่องนี่ยังไม่ต้องห่วงไป ทหารรักษาเมืองของตระกูลหลี่ให้ความคุ้มครองราชธานีจากแคว้นเสวียนอยู่และไปหู่อย่างเคร่งครัด พอถึงวันเดินทางกลับ แต่เราส่งพวกเขาออกนอกชายแดนได้อย่างปลอดภัยก็จบเรื่องจบราวเสียที”

กล่าวถึงตรงนี้รั่วซึกก็หยุดชะงัก ทำให้ชื่อหมาซีซุยหยุดตามไปด้วย สาวใช้ทั้งสองที่อยู่ด้านหลังก็แข็งค้างไม่ต่างจากตุ๊กตาทิพย์

เธอก้าว “ข้าลืมนบอกท่านพ่อ ที่จริงแล้วโมเจี๋ยหวางจากแคว้นไปหู่เป็นตัวปลอม”

“ตัวปลอม?” ชื่อหมาซีซุยถามย้ำเพื่อความแน่ใจ

“เจ้าคะ ข้าให้หู่ไปพานเป็นคนสืบ และเขาก็ทำได้ดีมาก ท่านพ่ออย่าลืมตรวจวัลให้เขาอย่างงามด้วยนะเจ้าคะ”

ชื่อหมาซีซุยมองลูกสาวตาเขียวบีดก่อนจะย้ำเตือนความทรงจำนาง “มิใช่เพราะเจ้าหรือก หรือ กิจการสวรรค์ของนักพนันถึงได้ซบเซานัก”

หญิงสาวผู้เคยสร้างเรื่องไว้ใหญ่โตหัวเราะแห้งๆ แล้วรีบเปลี่ยนเรื่องโดยเร็ว “ที่ข้ายังไม่แจ้งฝ่าบาทเรื่องโมเจี๋ยหวาง เพราะข้าคิดที่จะใช้ประโยชน์จากเขา”

ชื่อหมาซีซุยหาได้มีโทสะที่ถูกปิดบังไม่ เพราะก่อนหน้านี้ไม่รู้ว่าเป็นจริงแล้วพวกเขาเป็นคนที่มีความผูกพันยากจะตัดขาดจากภพก่อน ไม่แปลกที่จะไม่ไว้ใจซึ่งกันและกัน

รั่วซึกกล่าวพลางจูงมือบิดาเดินต่อไปยังปะรำที่สร้างไว้รอตั้งแต่เช้า “ข้าต้องการบุปผาอัคคีทิพย์ ได้ยินว่าที่แคว้นจูเซวมีหนึ่งดอก ข้าหมายช่วยโมเจี๋ยหวางตัวจริง ให้เขาทำพันธสัญญาว่าจะอภิเษกสมรสกับงจู่จากแคว้นจูเซว เพื่อส่งมอบบุปผาอัคคีทิพย์ให้ข้าเป็นการตอบแทน”

“เจ้าลูกเขยคนนี้ จะเจ็บป่วยทั้งที่สมุนไพร่ที่ใช้รักษายังหายาก รวากับ สวรรค์กำหนดชะตาชีวิตให้แล้วกระนั้น” ชื่อหมาชีฮุยทอดถอนใจ เขาต้องเอาใจ ช่วยอยู่แล้ว ไม่อย่างนั้นลูกสาวสุดที่รักจะต้องเป็นม่ายอย่างไม่ยุติธรรม

“แผนของเจ้าตื่นขึ้นเกินไป โม่เจี๋ยหวางไม่มีทางยอมรับข้อต่อรองนี้ ของเจ้า”

รั่วซีหัวเราะน้อยๆ คาดแล้วว่าบิดาจะต้องพูดเช่นนั้น เธอเงยหน้า ส่งสายตาดูเจ้าเล่ห์ร้ายกาจ “ข้าเป็นใคร มีใช่เป็นลูกสาวมาเพียใหญ่เขี้ยวไฮ้หรือ เจ้าคะ”

อดีตมาเพียอึ้งงั้นไปชั่วขณะ ก่อนจะหัวเราะเสียงดังกังวาน “ใช่! เพราะ เจ้าเป็นลูกสาวข้า เป็นลูกสาวที่ข้าเลี้ยงดูและสั่งสอนมากับมือ”

ชื่อหมาชีฮุยกระซิบเลื้อยคลุมขนสัตว์ตัวหนาให้รั่วซี รอยยิ้มภายใต้ หนวดเคราดูอบอุ่น แวดตาที่คอยระแวดระวังอยู่เสมอยามนี้ผ่อนคลายขึ้นมาก รวากับฝันตื่นหนึ่งที่ไม่มีวันเป็นจริง นางคือชีซีของเขา ลูกสาวที่เขารักสุดหัวใจ ภพก่อนเวลาที่จะอยู่กับนางมีน้อยมาก ซ้ำยังไม่ได้ปกป้องจนถึงวินาทีสุดท้าย นางก็จากไป ไม่ทันได้เห็นหน้า ไม่ทันได้ทำศพ ลูๆ ตัวเขาก็มาอยู่ที่นั่นแล้ว มิคาด ว่านางก็มาอยู่ที่นั่นด้วย สวรรค์ช่างเมตตาคอนจริงแท้

“ข้าดีใจมาก ของขวัญใดในโลกล้วนไม่ล้ำค่าเท่ากับการที่ข้าได้พบกับ ท่านพ่ออีก” รั่วซีก็คิดเช่นเดียวกับชื่อหมาชีฮุย ดวงตาหงส์ที่ใสกระจ่างดู ธารน้ำแดงขึ้นเล็กน้อย เธอกลืนก้อนสะอื้นลงไปในลำคอ

ชื่อหมาชีฮุยคิดว่าลูกสาวมากอดกลางตบหลังเสียงดังปึก “ข้าจะไม่ให้ เรื่องราวซ้ำรอยเดิม หากมีใครคิดทำร้ายเจ้า ข้าจะไม่ละเว้นมัน ต่อให้เป็นศัตรู กับคนทั้งใต้หล้า ข้าก็จะปกป้องเจ้าให้ดี”

เธอซึ่มซับอ้อมกอดอันอบอุ่นที่โหยหามาเนิ่นนาน ในที่สุดทั้งสองก็เดิน มาจนถึงปะรำริมลานฝึกทหาร ปะรำไม้แข็งแรงพันผ้าสีขาวไขว้สลับ ดำเนินบน ทำเป็นร่วมเงา ดำเนินในวงโตะและเก้าอี้พร้อมสรรพเพื่อให้ความสะดวกสบาย สองพ่อลูกนั่งลงชมบุรุษรูปร่างกำยำทั้งหลายประมาณสามสิบคนกำลังแล

เปลี่ยนฝีมือ โดยมีนายกองจางหยงยืนตัดสินอยู่เบื้องหน้า ยังมีหูลีเสียงอวี่น
ที่ได้รับมอบหมายให้มาฝึกทหารที่นี่ยืนมองอยู่ด้านข้าง

ชี่วฟางเขียนวางพิณลงก่อนจะรินน้ำชาให้ผู้เป็นนายทั้งสอง

ชี่วซู่หนีลูปหัวเสี่ยวเยี่ยที่เอาแต่นอนซุกอกไมยอมมลิ้มตา สองพี่น้องสกุล
ชี่วพากันมองไปในลานอย่างตื่นตาตื่นใจ ทหารวัยฉกรรจ์รูปร่างกำยำล่ำสัน
เปลือยท่อนบน อากาศเย็นยะเยือกซ้าบนพื้นยังเต็มไปด้วยหิมะ ทว่าพวกเขา
กลับไม่สะทกสะท้านหรือแสดงอาการหนาวลั่น ทำให้ผู้คนรู้สึกนับถือและ
ภาคภูมิใจกับทหารของแคว้นอย่างยิ่ง

“เจ้าให้ข้าพามาที่นี่คงมีไซ้จะมาดูวิธีฝึกทหารอย่างเดี่ยวกระมัง” ซื่อหม่า
ชี้อูยเอ่ยถามอย่างรู้ทัน มือหนึ่งยกขึ้นลูบเคราอย่างเคยชิน

ชี่วฟางเขียนส่งเตาพกไฟซื่อหม่าชี้อูย ก่อนจะนำเตาพกอีกอันหนึ่งมาให้
รั้วซีกุมไว้แก้หนาว

หญิงสาวตอบเสียงเบาเหมือนไม้หนักแน่น แต่คนที่ได้ฟังย่อมรู้ว่า
ผู้พูดคาดหวังกับสิ่งที่กล่าวออกมามากแค่ไหน “ข้าขอยืมหน่วยพยัคฆ์ที่เจ็ด
ของท่านเพื่อให้ปฏิบัติภารกิจหนึ่ง ภารกิจนั้นอันตรายยิ่ง ถ้าไม่ใช่คนที่ท่านพอ
ฝึกมาเอง ข้าก็ไม่อาจวางใจ ข้าจะนำพวกเขาไปช่วยโม่เจี๋ยหวางเจ้าค่ะ”

ซื่อหม่าชี้อูยเงยบั้น สองมือที่จับเตาพกคลายออกเล็กน้อย “หน่วย
พยัคฆ์ที่เจ็ดอยู่ภายใต้อำนาจของข้า แต่นายกองจางหยงเป็นหัวหน้าสั่งการ”
อดีตมาเพียละสายตาจากทหารกลับมามองลูกสาว แววดาตุล่ำปากใจอยู่บ้าง
“ซีซี ยุคนี่ไม่เหมือนยุคที่พวกเราจากมา ยากนักที่บุตรจะฟังสตรี ข้าเจ้าอายุ
ยังน้อยเท่านั้น ไม่เคยมีผลงานให้กล่าวอ้างถึงความสามารถ ไหนเลยพวกเขา
จะเอาชีวิตมาเสี่ยงกับเจ้า”

รั้วซีเข้าใจดี ทหารเหล่านี้หาใช่ลูกน้องในแก๊งมาเพีย แต่เป็นทหาร
รับใช้แคว้นแคว้น ซ้ายังเป็นหน่วยลับที่ใช้งานสำคัญ ทว่าการช่วยชีวิตองค์ชาย
โม่เจี๋ยก็สำคัญเช่นกัน หากเธอกราบทูลฮ่องเต้เรื่องนี้ ด้วยความเปย์แบบ
หน้ามืดตามัวพระองค์ย่อมอนุญาต แต่เธอจะไม่ได้รับการยอมรับจากพวก

ทหาร ข้าบิดายังจะได้รับความยากลำบากในภายภาคหน้า ทหารกล้าเหล่านี้จะไม่เชื่อถือบิดาอีก

เธอวางเตาพกลงบนโต๊ะ ก่อนจะเขย่าแขนบิดาแล้วกล่าว “ให้ข้าลองดูได้หรือไม่ท่านพ่อ ข้าจะพิสูจน์ให้พวกเขาดูว่าข้าก็สามารถ”

“ซีซี พลังยุทธ์เจ้าเพียงระดับห้าชั้นสูง ถ้าเป็นเมื่อก่อนข้าจะไม่ห้าม แต่ตอนนี้ไม่ห้ามคงไม่ได้ ที่นี้ไม่อาจใช้หลักวิทยาศาสตร์มาชี้วัด ทุกคนต่างมีพลังเหนือธรรมชาติมาแต่กำเนิด ตัวเจ้ามาโลกนี้ได้ไม่นาน พวกเขาคือทหาร หาใช่นักเรียนรุ่นเยาว์ในสำนักศึกษาหลวงไม่”

ไม่น่าเชื่อว่าจะมีวันที่บิดาไม่ส่งเสริม รวีซีน้อยใจจนไหล่ตลก ซ้อนสายตามองอย่างตัดพ้อ “ท่านพ่อพูดเช่นนั้นข้าเสียใจนะ ตัวข้าเป็นท่านที่สั่งสอน เหตุใดท่านถึงไม่เชื่อฝีมือลูกสาวตัวเอง ข้าตัวเล็กไร้เรี่ยวแรง แต่การจะเอาชนะคนผู้หนึ่ง บางทีก็ไม่จำเป็นต้องลงมือเองเสมอไปนี่”

ชื่อหมาซีซุยตำหนิตัวเองในใจ ความเชื่อใจนับเป็นส่วนหนึ่งของสายสัมพันธ์อันแน่นแฟ้น เป็นเพราะเขากังวลมากไปจึงทำให้นางสูญเสียกำลังใจ “เอालะ ข้าจะให้โอกาสเจ้าสักครั้ง เพราะเจ้าเป็นลูกของข้านะซีซี อย่าทำให้ข้าต้องผิดหวัง”

รวีซียิ้มร่า พยักหน้าหงิกๆ ราวกับโลกจึกข่าวสาร ปรุ่กายตาที่เหมือนลูกหมาโตนดูเปลี่ยนเป็นแพรวพราว ก่อนจะลุกขึ้นวิ่งโร่ไปหยุดอยู่ข้างกายนายกongหนุ่ม

นายกongจางหยงสะดุ้งสุดตัว เขยิบออกห่างหญิงสาวพอประมาณ ตัวเขาไม่ได้สวมเสื้อ ส่วนนางก็เป็นสตรี มายืนใกล้ชิดเช่นนั้นไม่งามยิ่งนัก อย่างไรก็ตามตรงนี้เลย การที่นางเข้ามาที่นี้ก็ไม่งามแล้ว ทหารสามสิบชีวิตที่อยู่ตรงนี้น้วนไม่ได้สวมเสื้อสักคน!

เหล่าทหารกล้าทั้งสามสิบนายไม่ต่างจากนายกongหนุ่ม ใบหน้าพวกเขาขึ้นสีแดงเป็นริ้ว มองไปเบื้องหลังเห็นท่านแม่ทัพใหญ่ สตรีผู้นี้ย่อมเป็นคุณหนูสี่ชื่อหมารวีซีที่ผู้คนเล่าลือว่าดงามราวเทพธิดาจุติมาเป็นแน่ คำเล่าลือนั้นไม่ได้

เกินจริงเลย นางในอาภรณ์สีชมพูที่สวมทับด้วยเสื้อคลุมขนสัตว์สีขาว ย่าห์เข้ามาตามหิมะปรากฏเป็นรอยเท้าเล็กๆ หลายรอย ดวงหน้าจิ้มลิ้มพริ้มเพรา คิ้วเรียวต่งคันศร ริมฝีปากได้รูปสีแดงดูผลอลิงเถา สองแก้มขึ้นสีเลือดผาดดวงตาเป็นประกายเจิดจ้า ทำทางเป็นกันเองไม่หยิ่งยโสเหมือนบุตรสาวของขุนนางอื่น ความสดใสร่าเริงที่แฝงอยู่ในกิริยาที่พยายามสำรวม พาหน้าให้ผู้คนผ่อนคลายโดยแท้

“คุณหนูสี” นายกองจางหยงเป็นฝ่ายทำลายความเงิบทักทายขึ้นมาก่อน

รัฐซี้มตอบ ช่างเป็นรอยยิ้มชวนให้ผู้คนขนลุกยั้งนัก ดูเหมือนนางจะมาเล่นสนุกที่นี้อย่างไรอย่างนั้น นายกองหนุ่มหวาดตระเวงตามสัญชาตญาณ

“ไอ้ ว่าที่หวางเพย¹² ในโซ่หวางเองหรือนี่” หลี่เสียงอวั้นเดินจากจุดสังเกตการณ์มาทักทายเช่นกัน

“คุณชายหลี่” หญิงสาวค่อมศีรษะตอบรับ

นายกองจางหยงผู้กำลังปฏิบัติหน้าที่ทดสอบทหารกล่าวขึ้นโดยไม่ดูสีหน้าใครทั้งนั้น “คุณหนูสี เชิญกลับไปนั่งที่ด้านหลังก่อนเถิด ตรงนี้ไม่ใช่ที่สตรีจะมายืน ช่างยังต้องฝึกฝนพวกเขา หากคุณหนูสีมาเที่ยวเล่น กรุณาทำตามกฎในค่ายทหาร อย่าเดินผ่านรบกวน”

หลี่เสียงอวั้นถึงกับหน้าตึง พร้อมกับถอยห่างจากตรงนั้นสามก้าว นายกองจางหยงผู้นี้ก็กินอะไรผิดสำแดงมาหรือไม่ รู้หรือไม่ว่านางเป็นใคร นางคือองค์หญิงพระชายาจอมโหดที่เตชะเขาเสียไม่เป็นผู้เป็นคน นอนชมจนลูกไม่ขึ้นมาครึ่งก่อนเดือนเชียวนะ!

รัฐซี้มวดคิ้วไม่ชอบใจแต่ก็ไม่ได้แสดงออกทางสีหน้า “วันนี้ข้าไม่ได้มาเที่ยวเล่น”

นายกองจางหยงที่กำลังจะอ้าปากสั่งการทหารให้เลิกเปลี่ยนฝีมือต่อ

¹² หวางเพย หมายถึง พระชายาในองค์ชายหรืออ่อง ในที่นี้หมายถึงพระชายาเอก

ชะงักทันที

“ข้ามาดูศักยภาพของพวกท่าน หมายจะใช้งานพวกท่านให้ทำภารกิจใหญ่ที่สำคัญ”

นายกองจางหยงหันไปมองแม่ทัพใหญ่ที่นั่งอยู่ในประจำ ไม่มีคำอนุญาตหรือปฏิเสธ ก็เข้าใจได้ว่าผู้บังคับบัญชาให้เขาเป็นคนตัดสินใจ

“คุณหนูสี่ ท่านเป็นสตรี”

ทหารกล้าสามสิบนายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันอย่างออกรส บางคนถึงกับหัวเราะราวกับว่านี่คือเรื่องตลกขบขันในโรงงิ้วฉากหนึ่ง

รู้ซีกวาดตามองไปรอบด้าน รับรู้ได้ถึงสายตาดูถูกดูแคลนมากมาย ลำพังเธอมาเที่ยวเล่นจริงยังพอให้พวกเขาเอ็นดู แต่ถ้ามากล่าววาจาอวดดี เช่นจะสั่งการพวกเขา ย่อมได้รับผลตอบแทนเช่นนี้

หญิงสาวก้าวเข้ามาประชิดตัวนายกองหนุ่ม เชิดไบหน้าที่แสดงออกถึงความมั่นใจขึ้น “เป็นสตรีแล้วอย่างไร วันนั้นเป็นเสียเฉย¹³ ขอทำประลองท่าน!”

เกิดความเงยขึ้นชั่วอึดใจ ก่อนจะมีเสียงหัวเราะดังราวกับผืนฟ้าจะถล่ม จะไม่ให้พวกเขาหัวเราะได้อย่างไร ก็ในเมื่อนางตัวเล็กเพียงแค่นั้น สูงเท่าหน้าอกนายกองจางหยงได้กระมัง เกรงว่าแค่กระทบ ร่างกายอันบอบบางของนางก็คงจะแตกสลายไปเสียแล้ว

ไบหน้ารู้ซีกมีดครีมีคล้ายท้องฟ้าที่กำลังจะเกิดพายุฝน ประกายตาลุกวาวด้วยโหเส พยายามข่มกลั้กล้ามเนื้อบนไบหน้าที่กระตุกให้เรียบเฉย ดูจกบด้วยน้ำแข็ง

“ข้าจะได้ประโยชน์อันใด ไม่มีเหตุผลที่ข้าต้องประมือกับคุณหนู” นายกองจางหยงกล่าวออกมาในที่สุด เสียงหัวเราะจากทหารทั้งสามสิบนายเงียบลงอย่างรู้กาลเทศะ

วิธีบอปิดนิมนวลเช่นนี้ไม่ทำให้เธอรามือได้โดยง่าย “หรือท่านนายกอง

¹³ เป็นเสียเฉย หมายถึง ตัวข้าผู้เป็นคุณหนู

จางหยงกลัวจะแพ้ข้า?”

ครั้นโดนสบประมาท สีหน้านายกองหนุ่มก็บึ้งตึงอย่างเห็นได้ชัด เขาถอยหลังสามก้าวห่างจากนาง กลิ่นหอมกรุ่นนั้นทำให้เขาสูญเสียความสุขุมเยือกเย็น “ข้าไม่เกรงกลัวจะพ่ายแพ้ แต่ข้ามีอาจทำร้ายสตรี”

รั่วซีเฒ่าปาก หรีตตามองอย่างมาดร้าย นายกองจางหยงผู้นี้แต่ก่อนมาขอร้องเธอให้ไปช่วยบิดาด้วยท่าทางนอบน้อม ยามพบกันที่ภายนอกเขตล้าสัตว์ก็ทักทายอย่างเป็นกันเอง ทั้งยังแฝงด้วยความเกรงใจ ทว่าตอนนี้เขายืนต่อหน้าทหารนับสามสิบนาย แล้วยังมีบิดามองอยู่ จึงวางมาดผู้นำได้นำหมั้นไส้ยิงนักดวงตาใสพิสุทธ์ดูจวนค้ำจ้องนิ่งไปยังใบหน้าคมเข้ม “หากศัตรูท่านเป็นสตรี ก็คงปล่อยให้หนีไปแล้วกระมัง?”

“นั่นไม่เหมือนกัน” นายกองหนุ่มขมวดคิ้ว ดูท่านางคงราวีเขาไม่เลิกแน่ เขากล่าวต่อ “คุณหนูต้องการจะให้พวกข้าทำอะไรได้ หากมิเหลือบ่ากว่าแรง ข้าจะเกณฑ์คนจำนวนหนึ่งไปทำให้ ท่านไม่ต้องมาลำบากสุมเสี่ยงต่อการบาดเจ็บ อีกร่าง...ท่านเป็นว่าที่หวางเพยในโช่วหวาง เกิดเหตุผิดพลาดได้ขึ้นมา เกรงว่าศิระษะหน่วยพยัคฆ์ที่เจ็ดทั้งหมดคงมีอาจซัดใช้”

ช่างกล่าวได้มีเหตุผลจนรั่วซีได้เถียงไม่ออก หากตั้งต้นที่จะประลองกับเขา ก็เท่ากับว่าเธอสร้างความลำบากให้หน่วยพยัคฆ์ที่เจ็ด หญิงสาวก้าวเข้าไปประชิดอีกครั้งแล้วกระซิบด้วยเสียงที่เบาจนแทบจะไม่ได้ยิน “เรื่องที่ข้าจะให้พวกท่านไปทำนั้นสำคัญมาก ตอนนี่ยังบอกไม่ได้ แต่เป็นความสำคัญระดับแวนแคว้น ประการสุดท้าย ประโยชน์ที่ท่านจะได้รับจากข้าในการประลองครั้งนี้คือ วิชาต่อสู้เฉาะสะกุลชื่อหมาที่ท่านพ่อไม่เคยสอนในกองทัพ ท่านมิอยากจะเรียนรู้อะไรจากข้าบ้างหรือ”

จิตใจนายกองหนุ่มไขว้เขว เขาประจักษ์ด้วยตาว่าท่านแม่ทัพชื่อหมาชีสุ่ยนั้นมีวิชาการต่อสู้แปลกประหลาด สามารถใช้ได้จริง หน้าข้ายังมีประสิทธิภาพอันเยี่ยมยอด เท่าที่สอนในหน่วยพยัคฆ์ที่เจ็ดก็ว่าล้ำเลิศมากแล้ว ยังมีที่พิสดารกว่านี้อีกหรือ

“ข้ามิอาจทำร้ายคุณหนูได้”

น้ำเสียงยืนยันหนักแน่นราวกับไม่มีสิ่งใดสั่นคลอนได้แม้เขาตรงหน้าจะถล่มทลาย ทำให้รัวซีเทบกรีตร้องเป็นภาษาต่างดาว เธอจึงยื่นข้อเสนอ “หากไม่อยากทำร้ายข้า เช่นนั้นก็ประลองกันด้วยปัญญาและกลยุทธ์เป็นอย่างไร”

ทหารทั้งสามลึบหนายส่งเสียงอีกครั้ง ทุกคนต่างให้ความสนใจ

เมื่อเห็นอารมณ์นางไม่มีทีท่าจะระเบิดออกมา หลี่เสียงอวินจึงก้าวเดินกลับมายืนเคียงข้างหญิงสาว กระซิบบอกนางถึงความสามารถของนายกองหนุ่ม “นายกองจางหยงมีสติปัญญาล้ำเลิศด้านการต่อสู้ ยุทธวิธีที่ใช้ในสนามรบก็มีใช้สามัญ เจ้าที่ไม่เคยรบทัพจับศึก...มันใจหรือว่าจะชนะ”

เธอตัวต้วตามองคนตัวสูงกว่า เห็นใบหน้าคล้ายบุรุษเจ้าสำราญนั้น ฉายแววสนุกสนาน “ข้าไม่เคยเดิมพันสิ่งใดที่จะนำมาสู่ความพ่ายแพ้ แต่ต่อให้วันนี้ข้าแพ้ก็ต้องลองดูสักครั้ง ข้าจำเป็นต้องใช้พวกเขา จำเป็นต้องทำให้พวกเขาอมรับในตัวข้า”

หลี่เสียงอวินหัวเราะ “สิ่งหนึ่งที่เจ้าชนะแล้วในตอนนี้เป็นความมั่นใจ สมแล้วที่เลวี่หมิงปักใจต่อเจ้า”

“หากไม่มั่นใจก็มีอาจประสบความสำเร็จ ทุกเรื่องที่ข้าทำไม่มีเวลาให้ล้อเล่น”

น้ำเสียงเคร่งเครียดในตอนท้ายของนาง ทำให้หลี่เสียงอวินถึงกับเลิกคิ้วและไม่กล่าวสิ่งใดอีก

“คุณหนู ต้องการจะประลองเช่นไร” นายกองจางหยงถาม

รัวซีครุ่นคิดขณะสังเกตการณ์รอบด้าน สายตาไปหยุดอยู่ที่ทหารทั้งสามลึบหนาย “ให้ข้าและท่านเลือกทหารที่มีพลังยุทธ์สายสีดามาสั่งการหนึ่งนาย จากนั้นก็ให้พวกเขาประลองกันเอง ส่วนข้ากับท่านคอยสนับสนุนอยู่ด้านข้าง ตัวท่านมีพลังสายสีขาว ส่วนข้าเองก็สามารถใช้ธาตุได้ ดังนั้นให้เราช่วยเหลือคนของตัวเอง แต่...ห้ามใช้พลังทำร้าย หากคนทั้งสองพลาดพลั้งบาดเจ็บเพราะ

พลังของท่านกับข้า นั่นถือว่าพวกเขาไม่ระมัดระวังพอ เราทั้งสองทำได้เพียงส่งเสริมคนของตนเท่านั้น วิธีนี้น่าสนุกดี...ว่าหรือไม่”

ทันใดนั้นก็บังเกิดเสียงฮือฮา สถานการณ์ก็ฉับพลันเมื่อครู่เปลี่ยนเป็นครื้นเครง วิธีนี้คล้ายคลึงกับการวางกลยุทธ์บนแผนกระดาษ แต่คราวนี้ใช้คนจริงๆ น่าสนใจ ช่างน่าสนใจ!

“ตกลง” นายกองหนุ่มยอมรับจนได้

รั้วซีและนายกองจางหยงเดินไปเลือกทหาร เธอเดินไปหยุดอยู่ตรงหน้าทหารคนแล้วคนเล่า ใช้สายตามองสำรวจกล้ามเนื้อที่แน่นหนาไปทั่ว แม้พวกเขาจะหน้าแดงจนแทบละลาย ทว่าเธอก็ไม่ยอมหยุดสายตาดำอันจางจัวงที่ไล่ไปตามร่างกายสมบูรณ์เหล่านั้น บางครั้งก็หยุดมองกล้ามเนื้อไหล่และกล้ามเนื้อทรวง หรือขยับเข้าไปใกล้เล็กน้อยเพื่อฟังลมหายใจ แล้วเธอก็เลือกคนที่น่าสนใจ...

“ท่านชื่ออะไร”

“ข้าน้อยจงอินขอรับ” ทหารฉกรรจ์หน้าตาไร้ความรู้สึก แต่มีรูปร่างล่ำสันตบหน้าเสียงเรียบ

“ข้าเลือกท่าน”

จงอินเดินตามหญิงสาว ในใจคิดอย่างไรก็ไม่มีใครคาดเดาได้

รั้วซีหันไปสนทนากับเขา นี่มิใช่การพูดคุย แต่เป็นการเตือน “ทำให้เต็มที่ หากคิดแกล้งแพ้หรือไม่เชื่อฟัง ไม่ใช่แค่ข้าที่เสียหน้าหรือโดนหัวเราะเยาะ แต่รวมถึงตัวท่านเองก็จะถูกเหยียบย่ำไปด้วย มิแน่ว่าอาจถูกปลดออกจากหน่วยพยัคฆ์ที่เจ็ดก็เป็นได้”

จงอินหาได้โต้ตอบไม่ เขาหยุดเท้าขณะที่หญิงสาวหยุดเดิน

ทั้งสองฝ่ายมีเวลาวางแผนเพียงสองเค่อ รั้วซีไม่รอช้า สั่งให้จงอินนั่งลง จากนั้นเธอก็นำกระดาษแผ่นหนึ่งมาวางตรงหน้า ครั้นปลายพู่กันแต้มน้ำหมึกแล้ว เสียงหวานก็พิมพ์ “ตอนนี้เป็นเดือนสิบเอ็ด เอาแมงป่องก็แล้วกัน”

จุดหลายจุดถูกแต้มลงบนกระดาษ จงอินนั่งมองอย่างเงิบงันมิได้เอ่ยปากถาม เขาเห็นนางวาดลายเส้นเชื่อมต่อไปตามจุด ก็บังเกิดความสงสัย

ในใจ นางจะเอาแผ่นกระดาษพวกนี้มาทำอะไรในเมื่อคนที่ลงไปต่อสู้อคือเขา

เวลาผ่านไปเรื่อยๆ สายลมหนาวก็พัดผ่านไป หญิงสาวยื่นแผ่นกระดาษส่งให้บุรุษ “ท่านจดจำจุดต่างๆ และลายเส้นที่เชื่อมโยงเอาไว้ ต้องจำให้ได้ภายในหนึ่งเค้านี้ ระหว่างจดจำก็ฟังเข้าไปด้วย”

จนอินรับมา ไม่กล้าทำเสียเวลารีบจำโดยทันที หูก็ฟังเสียงหวานๆ นั้นกล่าววาจา

“นี่เรียกว่าจักรราศีแมงป่อง เป็นหนึ่งในกลุ่มดาวหึ่งสิบสอง เส้นที่วาดไปตามจุดแม้มองแล้วรูปร่างอาจไม่เหมือนแมงป่อง แต่ขอให้ท่านคิดไว้เสมอว่ามันคือแมงป่องจริงๆ” เธอหยุดพักรับน้ำชาจากชิวฟางเซียนมาดื่ม ก่อนจะกล่าวต่อ

“ท่านคงแปลกใจกับสิ่งที่ข้าอธิบาย นี่เป็นวิชาลับเฉพาะของสกุลซือหม่าอย่างที่บอกไป จักรราศีแมงป่องเป็นหนึ่งในกลุ่มดาวหึ่งสิบสอง นั้นหมายถึงยังมีอีกสิบเอ็ดจักรราศีที่ข้าไม่ได้วาด หากท่านชนะในการประลองครั้งนี้ ข้าจะสอนด้วยตัวเองดีหรือไม่”

เธอปรายตามองบุรุษที่เอาแต่ทำสีหน้าเคร่งขรึมขณะที่จัดจ้องแผ่นกระดาษ แม้ไม่แสดงความรู้สึกผ่านสีหน้าแต่เธอก็ดูออกว่าเขาสนใจ ริมฝีปากแดงสดอย่างเป็นธรรมชาติยกขึ้นยิ้มก่อนจะหายไป ดวงตากระจ่างใสจ้องใบหน้าบุรุษเขม็ง เหตุผลแรกที่เธอเลือกเขาเพราะศักยภาพยอดเยี่ยม ทว่าอีกเหตุผลหนึ่งคือ...เขามีบางอย่างที่แตกต่างจากผู้อื่น ทำให้เธอสงสัย

รัฐซีกำชับจอินอีกหลายคำจนกระทั่งหมดเวลา ทุกคนต่างก็ประจำที่ ทหารอีกยี่สิบแปดนายนั่งล้อมรอบลานฝึกทหารเพื่อให้กำลังใจ ส่วนซือหม่าซีซุยกับสาวใช้หึ่งสองและสุนัขสีขาว รวมถึงหลี่เสียนวั้นนั้นนั่งชมอยู่ในปะรำไม้

การประลองครั้งนี้ไม่มีกำหนดเวลาจนกว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะล้ม รัฐซินั่งลงหน้าพิณที่ชิวฟางเซียนนำมาวางไว้ให้ นายกองจางหยงนั่งบนเก้าอี้ข้างลานฝึกทหาร หรีตามองหญิงสาวที่อยู่ฝั่งตรงข้ามซึ่งกำลังจะแสดงศิลปะชั้นสูงอันไม่เหมาะแก่สถานที่ ทว่านี่มิใช่ข้อห้าม หากนางต้องการส่งเสียง ดังนั้นเขาจึง

มิได้หักท้วงว่าสิ่งที้นางทำอาจจะสร้างความรำคาญและรบกวนสมาธิผู้ประลอง
ทั้งสอง

“เริ่มได้!”

สัญญาณเริ่มการประลองตั้งขึ้น จงอินกับคนของนายกองจางหยงที่มี
นามว่าเหลียนชวยยืนประจันหน้าเพื่อดูเชิง ทั้งสองตัวใหญ่พอกๆ กัน มีหน้าซำ
ระดับพลังยังสูงทัดเทียมกันโดยอยู่ที่ระดับหก เรียกได้ว่าไม่มีใครได้เปรียบ
หรือเสียเปรียบ ขึ้นอยู่กับกุนชื้อผู้ให้คำแนะนำและคอยสนับสนุนของทั้งสอง
แล้ว

รัฐกรี๊ดนิ้วบรรเลงพิณ แต่ท่ามกลางเสียงเงียงงั้นนั้น นอกจากเสียง
ลมพัดหวีดหวีก็หาได้มีเสียงไพเราะของพิณไม่ ต่อให้ทุกคนประหลาดใจ
แต่ก็ไม่มีใครละลายตาจากผู้ประลองในลาน

สองร่างพุ่งเข้าหากันรวดเร็วราวกับเกาทัณฑ์ หมัดเท้าถูกปล่อยออกมา
อย่างซำนิชานามู ไอสีดำครอบร่างเปล่งรัศมีเป็นรั้วคลื่น

นายกองจางหยงรวบรวมธาตุไฟส่งไปยังหมัดเท้าของเหลียนชวย ยามที
หมัดกระทบถูก ผิวสีคล้ำเข้มของจงอินให้ร้อนลวกจนกลายเป็นสีแดง
เขาต่อสู้อย่างตัวเอง โดยไร้คำแนะนำใดๆ จากหญิงสาว

“นางบอกจะประลองด้วยกลยุทธ์สนับสนุน ไหนเลยจงอินจึงดู
เสียเปรียบเช่นนั้น นางเอาแต่นั่งคิดพิณ ไม่ให้คำแนะนำ ผิดกับนายกอง
จางหยงที่ตะโกนเอาๆ” ทหารนายหนึ่งหันไปสนทนากับทหารที่อยู่ด้านข้าง
เริ่มจับกลุ่มพูดคุยและพ่นนัยน์ต้อกันอย่างสนุกสนาน

“จงอินคงถึงคราวเคราะห์ ไม่น่าถูกนางเลือก” ทุกคนส่ายหน้าอย่าง
ไวั้อาลัยให้จงอิน

“นายกองจางหยงช่างเยี้ยมยอด สร้างความสะดวกสบายให้เหลียนชวย
ดูพื้นหิมะนั้นปะไร ไม่ทำให้สิ้น ซ้ำยังเคลื่อนไหวได้ว่องไวนัก” อีกคนกล่าว
ชื่นชม

“ของมันแน่นอยู่แล้ว นายกองจางหยงไม่เพียงใช้ธาตุไฟ แต่ยังใช้ธาตุน้ำ

“ได้อีกด้วย” สีหน้าคนพูดแสดงความนับถือนายกองผู้สูงสุดชีวิต

จงอินนั้นลำบากอย่างแท้จริง อีกฝ่ายดูดันทั้งยังออกหมัดหนักหน่วง แม้เขาจะมีแรงมากเท่ากัน แต่ถ้าไม่มีพลังจากนางสนับสนุน ความร้อนจากหมัดเท้าของเหลียนชวยก็ทำให้เขาเสปไปหมด ครั้นถูกอีกฝ่ายยี้มเยาะจึงเริ่มไม่พอใจ สีหน้าเคร่งเครียดยิ่งกว่าเดิมเมื่อถูกกดดัน

จงอินปราดเข้าไปลงมืออย่างเต็มโหด ไม่ปราณีและไม่ยังไม่ตรี ถึงอย่างไรก็คือการประลองด้วยศักดิ์ศรี หากทำไม่เต็มที่จะชนะได้อย่างไร

ท่าความหุนหันพลันแล่นทำให้จงอินพลาดท่า หมัดที่เต็มไปด้วยประกายเพลิงพุ่งเข้าสู่หน้า ทหารรอบด้านพากันปิดตา เพราะคาดว่าคงได้เห็นเลือดจิงอินก็คราวนี้ ไหนเลยจิงหวะที่กำลังจะเพลิงพล้ำ หมัดหนักนั้นกลับติดสะท่อนไปยังผู้ใช้ ประกายไฟแตกซ่านกระเด็นร้อนลวกผิวหนังของเหลียนชวย

“ท่านนายกอง!” เหลียนชวยเช่นเขี้ยวยามที่หันไปมองนายกองหนุ่มอย่างไม่เข้าใจ

นายกองจางหยงลุกขึ้นพรวด สายตาคมปลาบพุ่งไปยังหญิงสาวที่กำลังติดพิณไร้เสียงไม่ขยับ เมื่อครุ่นนางทำอะไร!

“จงอิน ท่านอย่าใจร้อน ปิดจิตสังหารเสีย เคลื่อนไหวสู่ทิศบูรพา ข้าสร้างจุดรวมพลังเสร็จเรียบร้อยแล้ว ประมือให้เป็นธรรมชาติเหมือนที่ซึกซ้อมกันในหมุมิตรสหาย”

น้ำเสียงของหญิงสาวคล้ายลอยมาตามลม ทว่ามีเพียงจงอินที่ได้ยินผู้เดียว เมื่อครู่ตอนจะถูกโจมตี กลับมีสายลมอันอบอุ่นครอบคลุมร่าง ไม่ต่างจากเกราะป้องกันอันแข็งแกร่ง ขนาดที่สะท้อนพลังของเหลียนชวยและนายกองจางหยงกลับไปได้ นางช่างไม่ธรรมดา!

จงอินเคลื่อนไหวไปทางทิศบูรพาตามสายลมที่นำทาง นับพลันนั้นเขาก็ไปถึงแผนภาพของนาง จักรราศีเมฆบ่งที่จดจำไว้ ก่อนจะวาดเท้าตามจุดที่สายลมชี้หน้า

เหลียนซุ่ยพุ่งปราดเข้ามาประคองเสือดาว โจมตีจงอินที่ดูอ่อนคลายจากที่แรก ครั้นเข้าใกล้กลับถูกสิ่งที่ไม่เห็นบาดผิวเนื้อจนร้องโอดโอยขึ้นมา เลือดสดๆ ไหลตามแขนและแผ่นอก ผู้คนรอบด้านเบิกตากว้าง ให้ความสนใจหญิงสาวที่ยังเงียบ ไม่ปรีปากส่งเสียงแม้เพียงครั้งคำ

“เหลียนซุ่ยระวัง! อย่ารีบร้อน จับสังเกตด้วยความรู้สึก แม้มตามองไม่เห็นก็อย่าประมาท!” นายกองจางหยงตะโกนสั่ง ลูกไฟร้อนแรงดังเพลิงผลาญและแทงน้ำแข็งเย็นเยียบถูกส่งไปเพื่อเสริมความแข็งแกร่งให้แก่เหลียนซุ่ย ทว่าทันใดนั้น...

ตูม! เปรี่ยะ!

ผู้ที่เบิกตากว้างอยู่แล้วยิ่งเบิกตาจนถลน ไฟลูกใหญ่เท่าศีรษะระเบิดเปรี้ยงเหลือเพียงสะเก็ดไฟร่วงลงบนพื้นหิมะ ส่วนแทงน้ำแข็งแหลมคมก็แตกเป็นเสี่ยงๆ ตกอยู่รอบๆ พื้นหิมะที่หายไป พื้นตรงนั้นปรากฏรูปร่างสัตว์ชนิดหนึ่ง

“แมงป่อง!” ใครบางคนตะโกนเมื่อเห็นรูปร่างที่ปรากฏขึ้นมา

ชื่อหมาสี่ซุ่ยถูบเคราพร้อมกับหัวเราะชอบใจ ชนถั่วชากับหลี่เสียงอวี่นอย่างล่ำราญ

“ท่านนายกอง!” เมื่อขาดคนสนับสนุนก็ดูท่าจะแยเช่นกัน เหลียนซุ่ยตะโกนลั่น ไม่อาจทำอันตรายจงอินได้ แมแต่ใบหน้าที่เริ่มเปลี่ยนสภาพเป็นเขียวช้ำขึ้นมาแล้ว

ทุกคนเห็นเต็มสองตา หมัดเท้าและกระบวนท่าอันปราดเปรี้ยวของเหลียนซุ่ยไม่กระทบถูกแม้เส้นผมของจงอิน ทั้งที่เห็นชัดว่าโดนแน่แล้ว ทว่ากลับวิ่งผ่านไปราวกับจงอินเป็นภาพลวงตา

“อย่ามีความรู้สึก ปิดจิตสังหารของท่านให้หมด อย่าเพิ่งลำพองใจ” รัวสี่ส่งกระแสดเสียงตามสายลม

จงอินพยักหน้ารับ ออกท่าทางอย่างเป็นทางการเป็นธรรมชาติ ครั้นเห็นอีกฝ่ายมีที่ท่าอ่อนรอนจนขาดสมาธิ ในใจพลันบังเกิดความยินดี ไม่น่าเชื่อว่านางจะ

ทำได้ถึงเพียงนี้

เมื่อนายกองจางหยงไม่อาจส่งพลังช่วยได้ ก็จำเป็นต้องปรับเปลี่ยนมาใช้ กำแพงไฟล้อมรอบทั้งสอง ทว่าความร้อนนั้นกลับทำร้ายจิงอิน แต่ไม่ทำร้าย เหลียนชวย

เหนือกาไฟไหลพลั๊กๆ จิงอินที่ตอนแรกถูกอากาศเย็นจากลมหนาวมาถูก ความร้อนกะทันหันนั้นก็รู้สึกไม่สบายตัว ซีพจรเลือดลมติดขัดส่งผลกระทบต่อ การเดินพลังเป็นอันมาก

“มันใจในฝีมือ ไส้แรงไม่ยั้ง ออย่าได้ลั้งเล!” นายกองจางหยงสั่งเสียง กร้าว เสียงนั้นดังกัมปนาท

ผัวะ!

จิงอินหน้าหายใจถูกขัดเข้าเต็มๆ มีเลือดไหลออกมาจากจมูก ทว่าเขาไม่ แดกตื่นหรือลนลาน ยังคงเคลื่อนตามเส้นทางจักรราศีแมงป่อง หากลั้งเกด ให้ดีก็จะเห็นว่าเหลียนชวยนั้นอ่อนแรงยิ่ง ตามตัวเต็มไปด้วยบาดแผลที่คล้ายถูก คมมีด

รั้วซีตะโกนก้อง คราวนี้มีได้ปิดกั้นเสียง “ตาต่อตา ฟันต่อฟัน พุ่มกำลัง ให้สุดความสามารถของท่าน!”

น้ำเสียงเชื่อมั่นนั้นทำให้จิงอินฮึกเหิมลำพอง เขาควบรวมพลังไว้ที่หมัด ทั้งสอง ก่อนจะปล่อยออกไปสุดแรง

ฟิว!

เสียงอะไรบางอย่างลอยละลิว กว่าทุกคนจะได้สติก็เห็นร่างของ เหลียนชวยลอยผ่านสายลมใบมีดที่มองไม่เห็นทะลุกำแพงไฟออกไปด้านนอก เสียแล้ว ทิ้งไว้เพียงรอยเลือดเป็นทางยาวหลายสาย ช่างน่าสยดสยองยิ่งนัก

“ไหนว่าประลองเพียงรู้แพ้ชนะ เหตุใดถึงโหดเหี้ยมนัก” ใครบางคน ในกลุ่มทหารพุดขึ้น

อีกคนกลืนน้ำลายอีกหนึ่งก่อนจะกล่าวต่อ “ข้าเคยได้ยินมา คุณหนูสี่ ชื่อหมาว์รั้วซีอำมหิตนัก เห็นนางคราแรกไม่คิดว่าจะจะเป็นจริงตามข่าวลือ ที่ไหน

ได้ พวกเจ้าดูสภาพเหลี่ยมขุย”

ใบหน้าที่เรียงต่อกันในวงล้อมพยักหงึกๆ อย่างเห็นด้วย นึกเวทนา
เหลี่ยมขุยที่ถูกนายกองจางหยงเลือก

กำแพงไฟบนลานฝึกทหาร รวมถึงสายลมใบมีดทั้งหลายหายไปแล้ว
จงอินยืนนิ่งอึ้งงันในฝีมือ เขาจับฐู่ได้ถึงสายลมอบอุ่นที่พุ่งมาหมุนวนอยู่รอบ
ฝ่ามือ พลังของนางเสริมพลังของเขา ไม่เพียงทำร้ายอีกฝ่าย แต่ยังดีดสะท้อน
พลังตรงข้ามกลับไปยังผู้ใช้ เหลือเชื่อนัก นี่หรือ...ผู้มีพลังสายสีเงิน พลัง
สองสายในตำนาน!

นายกองจางหยงลุกขึ้นกล่าว “ข้าแพ้แล้ว” เขาเดินไปประคองเหลี่ยมขุย
ที่มีสภาพไม่ต่างจากเนื้อสับ

“ท่านเองก็ทำให้ข้าได้เปิดตาแล้ว” รั้วสีลุกขึ้นค้อมศีรษะก่อนจะเดิน
ไปหาจงอิน

จงอินตื่นเต้น เกิดอาการประหม่า จริงหรือไม่ที่ว่านางจะสอนจักรราศี
อีกสิบเอ็ดแบบให้แก่เขา ดวงหน้าเล็กเจิดจรัสนั้นมองตรงมาด้วยรอยยิ้มละมุน
ละไม ใบหน้าที่ดีเตรียมเฉยของเขาค่อยๆ แสดงความรู้สึก รอยยิ้มผุดขึ้นบน
ริมฝีปาก ทว่า...

“อ้ากกก!”

จงอินร้องลั่น มองฝ่ามือห้อยร่องแรงที่ถูกตัดเส้นเอ็น ก่อนจะทรุดลง
เพราะนางตัวตมมืออีกครั้ง

“อ้ากกก!”

ทุกคนลุกขึ้นด้วยความตระหนก คุณหนูสีผู้นี้วิปลาสไปแล้วหรือ จู่ๆ
ก็แกะเส้นไหมรัดผมออกมาตัวตมเข้าใส่จงอินราวกับเส้นเอ็น จากนั้นก็ตัด
เส้นเอ็นที่ข้อมือและข้อเท้า!

“ท่านทำอะไร!” นายกองจางหยงทิ้งร่างเหลี่ยมขุย รีบวิ่งเข้าไปหมายจะ
ห้าม แต่กลับถูกเส้นเอ็นตัวตมผ่าน เสียงหวานพุดขึ้นท่ามกลางความโกลาหล

“ท่านหยุดอยู่ตรงนั้น ที่จริงแล้วจงอินเป็นไส้ศึก!”

ทุกคนตะลึงกับคำกล่าวหา พลังหันไปมองหน้ากันอย่างงงวย

จงอินที่มีพลังยุทธ์สาหัสสีดำ ร่างกายแข็งแรงดุจหินผาไม่น่าจะถูกตัดเส้นเอ็นจนขาดได้ แต่เพราะยามนั้นปราการป้องกันตัวอ่อนลง มีเพียงความยินดีที่ได้รับชัยชนะ แล้วยังจะได้รับเคล็ดวิชาเฉพาะของสกุลชื่อหมา ความไว้วางใจอุปถัมภ์ความชื่นชมในตัวหญิงสาวทำให้เขาประมาท ถูกรอยยิ้มของนางพิฆาตอย่างเลือดเย็น

โลหิตสีแดงยามไหลต้องพ่นหิมะค่อยๆ จับตัวแข็ง แม้ม้าของริ้วซีจะเหมือนกล่าวหาหลายๆ ไรซึ่งหลักฐาน แต่เมื่อเอ่ยออกมาแล้วก็จำต้องระวางระวัง กำแพงมนุษย์เริ่มล้อมรอบไม่ให้จงอินหลบหนีไปได้

นายกองจางหยงแหวกผ่านผู้คนเข้ามาถามหญิงสาว “คุณหนูทราบได้อย่างไรว่าจงอินเป็นไส้ศึก จงอินได้รับการตรวจสอบอย่างละเอียด ประวัติขาวสะอาด เมื่อกับลูกอยู่ที่บ้านรอคอยสามีเลิกฝึกทหารเหมือนชาวบ้านปกติทั่วไป ใบหน้านั้นเป็นของจริงมิใช่ปลอมแปลง ไทไหนเลยจะกลายเป็นไส้ศึกได้”

เธอสะบัดเส้นผ้าไหม คราบเลือดที่เกาะเป็นน้ำแข็งแตกออก สองประกายราวกับอัญมณี “ดูที่ว่าหน่วยพยัคฆ์ที่เจ็ดจะถูกปิดหูปิดตาไม่น้อย”

ชื่อหมาซีซุยลูกจากปะรำเดินมารวมฟังใกล้ๆ พร้อมด้วยหลี่เสียงอวิ้น ดวงตาพยัคฆ์ร้ายของแม่ทัพใหญ่กวาดมองไปตามร่างที่อาบซัลโอมด้วยโลหิตของจงอิน มองแล้วมองอีกก็หาพบพิรุณใดไม่ จงอินมิได้คิดจะลুকหนี มีเพียงแวตาที่เผยว่าไม่ได้รับความยุติธรรมเท่านั้น

ชื่อหมาซีซุยถามย้ำกับลูกสาว “เจ้าแน่ใจหรือซีซี”

“ข้าแน่ใจอย่างยิ่งท่านพ่อ” เธอตอบด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“จงอธิบายข้อสังเกตของท่าน หรือหลักฐานที่ท่านพบจากจงอิน”
นายกองจางหยงคาดคั้นเมื่อเห็นจงอินหน้าซีดไร้สีเลือด

เพราะเป็น همینตฤตจิงทำให้เลือดกลายเป็นน้ำแข็งและไม่ไหลทะลักออกมาจากบาดแผล แต่ความเจ็บปวดนั้นก็ทำให้คนอดที่จะสงสารเขาไม่ได้ จำต้องรีบทำการรักษาภายในหกชั่วยาม มิเช่นนั้นเส้นเอ็นที่ถูกตัดก็มีอาจต่อ

ติดได้เหมือนเดิม การถูกตัดเส้นเอ็นเช่นนี้ทำให้เดินพลังได้ไม่เต็มที่ การจะ
หลบหนีคงเป็นเพียงภาพฝัน แม้กระทั่งอยากฆ่าตัวตายก็ยากที่จะทำได้ นับว่า
นางทั้งฉลาดและโหดเหี้ยมสมคำเล่าลือ

“กระบวนท่าที่ใช้โจมตีของเขา” เธอเอ่ยไขข้อข้องใจ

ทุกคนต่างมีสีหน้าไม่เข้าใจ เพราะส่วนมากวิชาต่อสู้หากมิใช่ติดตัวมา
แต่เดิม ก็ได้รับการฝึกสอนจากหน่วยพยัคฆ์ที่เจ็ด

รั้วซีแจกแจกขณะเดินรอบจงอิน “กระบวนท่าของเขาไม่เพียงยอดเยี่ยม
เหมือนเหลียนชุย แต่นั่นยังมีที่ต่างออกไป ทุกคนอาจมิได้สังเกต”

จงอินกัดฟันกรอดเพื่อข่มกลิ่นความเจ็บปวด เอ่ยเสียงลอดไรฟัน
“พวกเราได้รับการฝึกฝนมาเหมือนกัน ยังมีสิ่งใดที่ต่างออกไปอีก”

รั้วซีย่อตัวลงนั่งชันเข่าตรงหน้าจงอิน มีเสื้อขนสัตว์สีขาวห่มคลุมไม่เห็น
แม้แต่ริ้วขาน “จู้ๆ ต่างแน่นอน” เธอส่ายนิ้วไปมาต่อหน้าเขาพร้อมกับจู้ปาก
ก่อนจะกล่าว “ท่านไม่ออกกระบวนท่าให้เสียเปล่า มุ่งมั่นจริงจัง เน้นเพียง
จุดตาย ผิดกับเหลียนชุยที่เหมือนเต็นรำไปรอบด้าน โจมตีส่วนไหนได้ย่อม
โจมตีไว้ก่อน”

“นั่นก็ยังไม่บอกไม่ได้ว่าชำนาญแตกต่าง” จงอินเถียงด้วยสีหน้า
เรียบเฉย ทว่าดวงตาแฝงความเคียดแค้นลึกๆ

“เหมือนท่านจะลืมนะไรบางอย่าง กระบวนท่าทั้งหลายที่ใช้ ออก แม้
ส่วนมากจะเป็นหน่วยพยัคฆ์ที่เจ็ดฝึกฝน แต่วิธีใช้บังคับซึ่งได้ถึงความเข้มข้นกว่า!
และยังมีตอนที่ท่านรื้อรจนเกรงว่าตนจะพ่ายแพ้ เผลอใช้กระบวนท่าสังหาร!”

ทุกคนที่ได้ยินคำอธิบายตกตะลึง นึกทบทวนเหตุการณ์ที่ทั้งสองต่อสู้
กัน แม้รวดเร็วจนมองตามแทบไม่ทัน ทว่าคนที่จำได้ก็ถึงกับขมวดคิ้ว

นายกองจางหยงมองหน้าจงอินราวกับต้องการขอคำอธิบาย

“ชำนาญมิได้มีเจตนา เพราะกลัวจะพ่ายแพ้จนถูกปลดออกจากหน่วย
พยัคฆ์ที่เจ็ด จึงได้กระทำสิ่งที่ไม่ควรออกไป” จงอินแก้ตัวด้วยใบหน้าซีดเผือด

รั้วซีลุกขึ้นยืนอย่างสง่างาม กระชิบกระซาบสั่งการหลี่เสียนอวิน เมื่อ

ฟังจบแล้วเขาก็ออกไปจากค่ายฝึกทหารพร้อมด้วยชีวพิงเขียนและเสี่ยวเยี่ย
 “เอาละ ถึงไหนกันแล้ว” เธอกลับมาชี้แจงต่อ ทำราวกับคำแก้ตัวของ
 จงอินมิมีความหมายอันใด “กระบวนท่าสังหารของท่าน...ข้าเคยเห็นมาก่อน”
 จงอินรักษาความสงบนิ่งได้อย่างน่าชื่นชม ฟังต่อไปว่าหญิงสาวจะกล่าว
 สิ่งใดอีก

“เมื่อหลายเดือนก่อน ข้ากับโซ่วหวางเคยถูกนักฆ่าไล่ล่าที่งานเทศกาล
 ล่ารางวัลในเมืองฟง เข้าไปยังดินแดนที่สร้างขึ้นจากอักขระ บรูษะใช้กริชกับ
 สตรีใช้แส้ที่เป็นนักฆ่าล้วนออกกระบวนท่าเดียวกับท่าน”

จงอินหน้าถอดสี แต่เมื่อจะแก้ตัวอีกครั้ง นางก็กล่าวตัดหน้าขึ้น
 เสียก่อน

“ที่ข้อมือของท่านย่อมจะมีบางอย่างที่แสดงว่าเป็นนักฆ่ากลุ่มเดียวกัน”

สายตาของเหล่าทหารรวมถึงนายกองจางหยงฟ่งมองไปยังข้อมือของ
 จงอิน ทว่าเห็นเพียงตราสัญลักษณ์ที่ข้อมือด้านใน อันบ่งบอกว่าเป็นทหารจาก
 ชายแดนทิศอุดรเหมือนกับทุกคน

“โอ้...ข้าพลาดแล้ว ดูเหมือนสิ่งที่ใช้จะเป็นของดี” ริวซีพิมพ์ำเมื่อเห็น
 ตราลัญลักษณ์

“ท่านไม่ควรเอาชีวิตของผู้อื่นมาล้อเล่น” นายกองจางหยงตำหนิ ไม่ได้
 ดูสีหน้าผู้บังคับบัญชาอย่างท่านแม่ทัพเลยว่ไม่พอใจอย่างเห็นได้ชัด

“ข้ายังพูดไม่จบ คราแรกที่สงสัยเขาเพราะเห็นผิวหนังส่วนนั้นแข็ง
 กระด้าง หากเป็นหนังร้อนย่อมจะมองออกได้ยาก แต่นี้เป็นหนังหนา ข้อเสียด
 ของผิวหนังที่ตายแล้วจึงแสดงออกมา” เธอที่เรียนวิชาแพทย์คุ่นเคยกับผิวหนัง
 มนุษย์ดี ไม่ใช่เรื่องยากที่จะบอกกว่าส่วนไหนเป็นผิวปลอมหรือผิวจริง

นายกองจางหยงมีที่ท่าจะแก้ต่างแทนลูกน้อง เธอเลยกล่าวต่อให้จบใน
 คราวเดียว “ตอนที่นายกองจางหยงใช้กำแพงไฟกดดันจงอิน ตอนนั้นผิวหนัง
 ที่ข้อมือมีความเปลี่ยนแปลงใหญ่หลวง ไม่เพียงตราลัญลักษณ์ที่บิดเบี้ยวไม่คง
 รูป แต่ยังเผยลัญลักษณ์ที่แท้จริงให้ข้าได้เห็น สำหรับข้าที่ต้องคอยสนับสนุน

เขา แน่หนอนต้องรอบคอบในการช่วยเหลือ มองทุกสิ่งที่จะได้เปรียบและเสียเปรียบ นั่นจึงทำให้ข้าได้เห็น”

เพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของจงอิน ทหารสองนายในหน่วยแพทย์ที่เจ็ดจึงเข้ามาช่วยกันจับยึดคนที่กำลังตื่นตูรนทวายจะหนี “จงอิน เจ้าอดทนหน่อย แม้จะร้อน แต่เจ้าต้องทำให้โปร่งใส”

นายกองจางหยงไม่คิดประวิงเวลา คบรวบธาตุไฟไว้ที่ฝ่ามือแล้วส่งไปยังข้อมือของจงอิน เผาผลาญผิวหนังสีเข้มนั้นอย่างไม่ปราณี

เสียงร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวดและแสบร้อน ทำให้ผู้คนเบนสายตาแฝงความสงสารชั่วขณะ

ทันใดนั้นความจริงล้นปรากฏ ตราสัญลักษณ์ประจำทิศอุดรถูกเผาไหม้ กลายเป็นสัญลักษณ์อื่นที่สีแดงฉนีกอยู่ตรงนั้นแทน

“ไม่น่าเชื่อ จงอิน นี่เจ้า!”

น้ำเสียงแสดงความผิดหวังจากสหายร่วมฝัก ไม่ทำให้จงอินสะทกสะท้าน เขาหัวเราะออกมาราวกับคนเสียสติ

“ฮาๆ ไม่นึกว่าแฝงตัวมาได้นาน วันนี้จะพลาดทำเพราะสตรีที่มีอายุเพียงสิบห้าขวบ สมแล้วที่ท่านเป็นว่าที่โอรสหวางเพย ไม่อาจดูเบาได้จริงๆ”

การสอบสวนเริ่มขึ้นที่ตรงนั้น นายกองจางหยงเสียนจงอินด้วยเล่ห์อย่างรุนแรง เค้นเอาความจริงทุกสิ่ง ทว่าสำหรับนักฆ่าที่ได้รับการฝึกฝน ปากหนักอย่างไรก็ยังคงหนักอย่างนั้น

รั้วซียีนมองร่างที่ชุ่มเลือดอย่างเฉยชา วันนี้หากไม่ได้เบาะแสคนขององค์รัชทายาท เธอจะไม่เลิกกรา ต้องหาตัวหัวหน้าที่บงการนักฆ่ากลุ่มอินทรีแดงนี้ให้ได้

เสียงแฉกกระทบเนื้อดังบาดใจผู้คน ทว่ายังคงไร้ซึ่งเสียงสารภาพจากจงอิน กระทั่งหลี่เสียนงวินกลับมา ไบหน้าเย็นชาของรั้วซียีนจึงปรากฏรอยยิ้ม

ตบ!

ร่างสตรีนางหนึ่งที่มีสภาพย่ำแย่ รอยเลือดซึมผ่านตามอารมณ์เป็นจุดๆ

ถูกโยนลงบนพื้นกลิ้งไปอยู่ตรงหน้าจงอิน

เหล่าทหารส่งเสียงฮือฮา แม่แต่นายกองจางหยงยังอุทาน

สตรีผู้นั้นนอนนิ่งไม่ไหวติงราวกับเสียชีวิตแล้วกระนั้น ครั้นจงอินได้

เห็นชัดๆ ก็เบิกตากว้างอ้าปากค้าง

“ฮะ... ฮูหยิน” ปิ่นปักผมที่เขาซื้อให้ภรรยาหลุดออกมาตามเส้นผม กระทบพื้นหิมะอันเย็นเฉียบ นัยน์ตางจอินที่แดงก่ำตัวตมองคุณหนูจวนแม่ทัพ ผู้โหดเหี้ยมอย่างเจ็บแค้น

“นางเป็นภรรยาข้าน้อย เหตุใดกฎหมายแคว้นชิงหลงถึงได้อำมหิต เช่นนี้ นางเป็นผู้บริสุทธิ์!”

รั่วซีเดินไปหยุดอยู่ข้างร่างสตรีที่ได้ซื้อว่าเป็นภรรยาจงอิน ถามในสิ่ง ที่ต้องการ “บอกมา หัวหน้าของเจ้าอยู่ที่ไหน”

“ฮึ! คิดจะง้างปากข้าน้อย แม่ตายก็ไม่ขอสารภาพ!”

น้ำเสียงนั้นหนักแน่นทำให้รั่วซีอดที่จะชื่นชมในความปากแข็งไม่ได้

“เอาอย่างนั้นก็ได้ แต่ข้าไม่ฆ่าท่านหรอกนะ ดูจะง่ายเกินไป” เธอกล่าว

น้ำเสียงสบายๆ ก่อนจะหันไปด้านหลังส่งสัญญาณบางอย่างให้ชีวฟางเซียน

ตอนที่ผู้คนอับจนปัญญาจะหาความจริงจากปากนักฆ่าอย่างจงอิน เหตุการณ์ที่ชวนให้เหล่าทหารฉกรรจ์ตัวใหญ่ล่ำสันสลัดใจก็พลันบังเกิดขึ้น

เด็กชายวัยห้าขวบถูกผลักเข้ามา แต่ก่อนที่ร่างเล็กจะถลาล้มลงไปนอน กองกับร่างหญิงสาวที่ซุ่มเลือด ก็ถูกมือรั่วซีคว้ากุมลำคอเอาไว้

“ไอ้... เจ้าหนูนี้ เป็นบุตรชายของผู้ใดหนอ”

น้ำเสียงราวกับมีเรื่องสนุกทำให้จงอินหน้าเขียวคล้ำ ถลึงตาที่แดงก่ำ จนแทบถลน “ปล่อยลูกชายข้าน้อยเดี๋ยวนี้!”

“ฮึก! ทะ... ท่านพ่อ...”

เสียงอ่อนแรงของเด็กชายทำให้ผู้คนหวาดหวั่น คุณหนูสี่ชื่อหมารั่วซี เป็นปีศาจร้ายกลับชาติมาเกิดหรืออย่างไร ผู้บริสุทธิ์แม้กระทั่งเด็กตัวเล็กๆ ก็ไม่ละเว้น

นายกองจางหยงคิดแย่งชิงเด็กจากมือสตรีใจดำ แต่กลับถูกหลี่เสียง-อวี่นก้าวเข้ามาทันทำเอาไว้อย่างรวดเร็ว สองสายตาระหว่างนายกองหนุ่มกับคุณชายผู้ควบคุมทหารรักษาเมืองฟาดฟันกันเงี้ยวๆ

“บอกมา หัวหน้ากลุ่มอินทรีแดงอยู่ที่ไหน!” แววดากระจ่างใสของเธอ วาวโรจน์ แแรงที่บีบบล้าคอเด็กน้อยเพิ่มขึ้นจนคนมองก็รับรู้ได้

เด็กน้อยน้ำตาไหลพรากไร้เสียงร้อง มีเพียงเสียงอึกอักในลำคอ และลำตัวที่ถูกยกลอยขึ้นจากพื้น ดวงหน้าแดงจนเขียว

ก่อนที่จะเกิดโศกนาฏกรรมอันยากจะลืม จงอินก็สารภาพ “ข้า້น่อยยอมแล้ว ท่านหัวหน้าอยู่ที่ดินแดนแห่งความมั่งคั่ง!”

“เฮ้อ...ไม่สนุกเอาเสียเลย” เธอปล่อยมือจากลำคอเด็ก ร่วงเล็กร่วงลงบนพื้นแน่นิ่งไปไม่ต่างจากมารดา

จงอินร้องโหยหวน ดันรนจากเชือกที่มัดแขนขา กระเสือกกระสนเข้าไปใกล้ร่างภรรยาและบุตรชาย เหล่าทหารทั้งหลายเบือนหน้าหนี รู้สึกสะทกสะทอนใจกันถ้วนหน้า มีสีหน้าเคร่าสลดที่มีอาจช่วยได้ นางเป็นถึงว่าที่พระชายาในไซ่วอ่อง ซ้ำยังเป็นบุตรสาวของท่านแม่ทัพ ฮองเต๋ปรีดและเอ็นดูไม่ต่างจากพระธิดองค์หนึ่ง ใครเล่าจะกล้าตัดทานอำนาจของนางกัน

นายกองจางหยงทนต่อความไร้มนุษยธรรมของสตรีที่ดังมาเพียงหน้าตา แต่ใจดำสนิทราวกับกันทะเล็กลึกไม่ไหว เขาผลักหลี่เสียงอวี่นออกไปก่อนจะก้าวเข้าไปใกล้หญิงสาวด้วยใบหน้าถมึงทึง “คุณหนูสี่ทำเกินไปหรือไม่ ข้าไม่นึกเลยว่าท่านจะไม่เลือกวิธีการเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ต้องการเช่นนี้”

รั้วสี่หัวเราะน้อยๆ อย่างคนไม่รู้สี่ก็รู้สี่ ปรายตามองจงอินที่คลุ้มคลั่งคล้ายคนใกล้บ้า ก่อนจะขยับเข้าไปใกล้บิดาพลางกอดแขน “ข้าทำดีหรือไม่ ท่านพ่อ”

แม้กระทั่งชื่อหมาสี่ซู่ยังตอบไม่ได้ ใบหน้าเคร่งขรึมฉายความลำบากใจที่จะกล่าวในตอนนี้

เมื่อเห็นบิดาทำท่าจะร้องไห้ เธอก็เลิกหลอกหลวงผู้คนด้วยการดีดนิ้ว

เปาะ!

ภาพภรรยาของจิงอินและบุตรชายหายวับไปกับตา จิงอินที่กำลังคร่ำครวญอึ้งงัน ก่อนจะกวาดตามองไปรอบด้านเพื่อหาครอบครัวอย่างลนลาน “แก้มดิให้ซ่า แก้มดิเร็วเข้า!”

“นี่มันเรื่องอะไร” นายกองจางหยงและเหล่าทหารแตกตื่น มองหาร่างสองแม่ลูกที่เคยนอนหนึ่งอยู่ตรงนั้น ทว่ากลับพบแต่ความว่างเปล่า

“ภาพลวงตาอย่างไรล่ะ” เธอว่าก่อนจะรีบเสียวเยี้ยวที่กระโดดขึ้นมา แล้วลูบหัวมันอย่างเอ็นดูที่ทำงานได้ดียิ่ง

“ข้าขอภัยที่เข้าใจคุณหนูผิดไป” นายกองจางหยงค้อมกายลงสำนึกผิด ครู่ก่อนเขานึกเกลียดชังนางไปแวบหนึ่งจริงๆ

“แล้วไปเถอะ ตอนนี่จิงอินคงเซ็ดหลาบแล้ว อยากจะสอบสวนอะไรก็สุดแล้วแต่ท่าน ข้ากับท่านพ่อก็มีเรื่องสำคัญต้องไปทำ” รวีซีพยักหน้ารับการขอโทษจากเขา และทิ้งท้ายไว้แค่นั้น รอให้เรื่องไล่ศึกจบก่อนค่อยบอกจุดประสงค์ที่จะใช้งานหน่วยพยัคฆ์ที่เจ็ด เธอรีบลากบิดาที่ยังมีนงไม่ต่างจากคนอื่นออกมา

นายกองจางหยงมองตามแผ่นหลังบอบบางที่ยังคงสง่างามแจกเช่นวันแรกที่ได้พบ จิตใจนางยากแท้หยั่งถึง เรื่องนี้สอนให้เขารู้ว่า อย่ยามองคนเพียงภายนอก เห็นการกระทำก็อย่าเพิ่งตีความไปก่อนที่ความจริงจะปรากฏ เหตุการณ์นี้ตอกย้ำถึงความบกพร่องในหน้าที่ เขารู้สึกเสียหน้าและเสียใจที่ตนนับไล่ศึกเป็นสหาย ข้ายังมองไม่ออกว่าอีกฝ่ายประสงค์ร้าย เกือบจะทำให้ทุกคนในหน่วยพยัคฆ์ที่เจ็ดรับเคราะห์ หากวันหนึ่งได้รับงานสำคัญจากฮ่องเต้ ไหนเลยจะทำได้สำเร็จ คงถูกตลบหลังโดนสังหารจนหมด หรือไม่ก็ถูกใส่ร้ายว่าเป็นกบฏ ครอบครัวต้องโทษประหารเจ็ดชั่วโคตร

ภายหลังนายกองจางหยงจึงไปขอรับโทษตามกฎหมาย โดยไม่ปริปากแก้ตัวให้เสียเกียรติแม้เพียงครั้งคำ

เมื่อเข้ามาในปะรำไม้สีชาว ชื่อหมาสี่ขาก็ถามขึ้น “เจ้าทำได้อย่างไร”

“ข้าให้หีบเสียงอวีนกับฟางเขียนไปสืบหาบ้านของจอิน และให้เสี่ยวเยี่ย จดจำใบหน้าและลักษณะคนในครอบครัวของเขา เสี่ยวเยี่ยของข้ามีความสามารถพิเศษ สามารถสร้างภาพลวงตาได้นะท่านพ่อ”

“เป็นสุนัขที่ประเสริฐนัก” ชื่อหมาซีฮุยเหลือบตามองสุนัขสีขาวที่เอาหัว ฎไปตามหน้าอกของลูกสาว

“ให้ข้าช่วยเจ้าวางแผนจับกุมหัวหน้ากลุ่มอินทรีแดงเถิด พักนี้เจ้าเหนื่อยเกินไป สมควรพักผ่อนหน่อย” เขายื่นมือไปลูบศีรษะนาง

“เห็นทีว่าแผนการของท่านพ่อตา คงต้องเพิ่มเป็นหาง¹⁴ เข้าไปในนั้นด้วย”

น้ำเสียงคุ้นเคยที่ชวนให้คิดถึงดังแว่วมา รัวซีหันมองไปตามเสียงทุ้มทุ๋มนั้น ลูกขึ้นยืนยิ้มยิ้มด้วยความดีใจ “หมิงหมิง”

ครั้นเห็นผู้ที่มาถึง ชื่อหมาซีฮุยก็ปลิ้นซึกสีหน้าใส่

รัวซีกะพริบตาปริบๆ มองบุรุษที่เคยสวมอาภรณ์สีดำเสมอ ทว่าวันนี้ เปลี่ยนมาเป็นสีขาวยริสุทธ์ เดิมทีควรจะกลมกลืนไปกับหิมะที่เป็นพื้นหลัง แต่ร่างสง่ามานั้นขับเน้นให้เขาโดดเด่นและสะดุดตา ราศีความสูงศักดิ์แผ่อกมารอบตัวจางๆ ร่าสุงก้าวอย่างเชื่องช้า ทว่าฝีเท้าหนักแน่นราวกับจะสลักกลิ้งลงบนพื้นหิน ใบหน้าหล่อเหลาดูเจพเขียนซีตขาวเล็กน้อย ริมฝีปากได้รูปสวยสิระเรือสงี่ยมอ่อนโยนชวนเคลิบเคลิ้มมาให้

“ซีซี!” ชื่อหมาซีฮุยปรามเสียงขมิเมื่อเห็นลูกสาวจ้องบุรุษตาเป็นมัน รัวซีปรับสายตาลุ่มหลงให้กลับมาเป็นปกติ ไม่ทันไรเสี่ยวหมิงก็เดินมาหยุดอยู่ข้างกายเธอแล้ว

“คารวะท่านพ่อตา” เสี่ยวหมิงแสดงความเคารพอย่างนอบน้อม

ชื่อหมาซีฮุยย่อมนิ้วว่าอะไรควรอะไรไม่ควร “คารวะหางเยี่ย¹⁵”

¹⁴ เป็นหาง หมายถึง ตัวข้าผู้เป็นองค์ชายหรือองค์

¹⁵ หางเยี่ย หมายถึง คำเรียกองค์ชายหรือองค์

เสวี่ยหมิงเหมือนจะชอบความท้าทาย จึงจับมือรั้วซีดึงลงให้นั่งพร้อมกัน กล่าวตัดหน้าคนที่กำลังจะอ้าปากดู “ท่านพ่อตา เชิญนั่งลงเถิด”

ชื่อหมาซีสูยระงับความไม่พอใจที่อีกฝ่ายจับมือลูกสาว ทว่าเพราะเห็นสีหน้ามีความสุขของนาง จึงนั่งลงและซักถามลูกเขยเรื่องที่ตั้งใจกลั่นแกล้ง “ผ่านมาเพียงไม่กี่วันหวางเยี่ยก็ว่างเสียแล้วหรือพะยะคะ กระหม่อมคิดว่างานแต่งใหญ่โตคงใช้เวลากำหนดพิธีการนานไม่น้อย”

เสวี่ยหมิงอมยิ้ม สอดประสานนิ้วมือกับหญิงสาว “เรื่องนี้ท่านพ่อตาอย่าได้เป็นห่วง เป็นหวางรอบคอบและละเอียดอ่อนยิ่ง ทำบ้างพักบ้างจะได้ไม่เป็นการฝืนร่างกายมากเกินไป”

‘ใช้อาการป่วยมาอ้าง!’ ชื่อหมาซีสูยขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

ไต้ยิ่นเซ่นั้นรั้วซีก็ลอบจับชีพจรเขา รับรู้ได้ถึงแรงดีดสะท้อนอันทรงพลังก็คลายความกังวล ก่อนที่บิดาจะหาเรื่องไปมากกว่านี้ เธอจึงกล่าวขึ้น “กลับจวนแม่ทัพไปกินข้าวกันก่อนดีหรือไม่ จะได้วางแผนจับกุมหัวหน้ากลุ่มอินทรีแดง”

เสวี่ยหมิงหาได้ตกใจกับคำพูดนี้ไม่ เขายืนดูนางอยู่นานแล้ว ถึงได้รู้ว่าจงอินเป็นไส้ศึกที่แฝงตัวมา ขณะที่ชื่อหมาซีสูยพยักหน้ารับอย่างไม่เต็มใจนัก ก่อนจะยืนขึ้นสะบัดชายเสื้อแล้วเดินนำไป